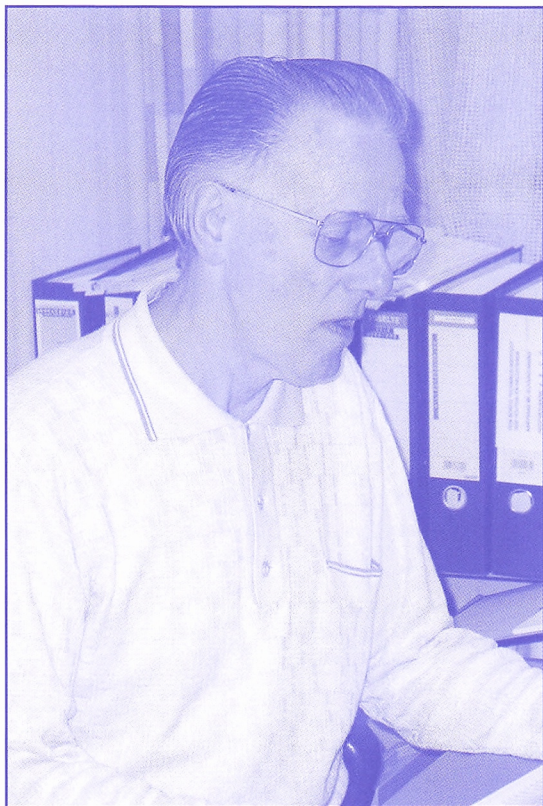

**Op zondag 5 maart 2006
overleed in het Don Boscohuis te
Heverlee
onze medebroeder**

Pierre Van Meerbeeck
salesiaan-priester van Don Bosco

VAN MEERBEECK Pierre

Hij was 66 jaar

Hij werd geboren te ANTWERPEN op 28 september 1939

*Hij legde de eerste professie af te Groot-Bijgaarden op 25
augustus 1958*

*Hij legde de eeuwige professie af te Oud-Heverlee
op 6 april 1968*

*Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee
op 13 september 1969*

1957-1958	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1958-1960	Groot-Bijgaarden	filosofie
1960-1966	Oud-Heverleestudent	KUL
1966-1967	Oud-Heverlee	burgerlijk ingenieur militaire dienst en theologie
1967-1970	Oud-Heverlee	theologie
1970-1977	Sint-Pieters-Woluwe	leraar-assistent
1977-1990	Halle 3	leraar en studieleider
1990-2005	Helchteren	technisch adviseur- coördinator
2005-2006	Heverlee Don Boschhuis	in dienst bij het DBOC

Hij overleed te Heverlee op 5 maart 2006.

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en medezusters in de Salesiaanse Familie, collega's, vrienden en kennissen van Pierre,

Een verstandig man bouwde zijn huis op de rots (Mt. 7,24-27). Met deze gelijkenis beëindigt Jezus in het evangelie van Matheus zijn toespraak boven op de berg. Kort en krachtig had hij zijn levensvisie uiteengezet met mooie beelden: 'Gelukkig die zachtmoedig zijn, want ze zullen het land erven; als je bidt, ga dan je binnenkamer in; maak je geen zorgen over de dag van morgen, kijk naar de vogels en de lelies; oordeel niet als een rechter; een goede boom brengt goede vruchten voort.' Na die woorden stelt Jezus: 'Ieder die deze woorden van Mij hoort en ernaar handelt, kan men vergelijken met een verstandig man die zijn huis op rotsgrond bouwde'. Zo'n huis, zo'n bouwproject kan tegen een stootje, dat wist de zoon van de timmerman in Nazareth van huize uit. Zo stelt hij de vraag naar het draagvlak van ons leven. 'De regen viel neer', zegt Hij. 'De bergstromen kwamen omlaag; de storm stak op en stortte zich op dat huis, maar het viel niet in, want het stond ge-

grondvest op een rots'. Het fundament is dus: luisteren naar de woorden van Jezus en ernaar handelen. Daar ligt het bouwproject van 'het Rijk der hemelen'. Gods droom over mensen vindt er zijn basis. Hij die het gehoorde, het Woord van Jezus, in praktijk probeert te brengen in het gewone leven van elke dag, mag dan een verstandig man genoemd worden.

Wanneer wij vanuit die evangeliemoorden naar het leven van onze medebroeder Pierre kijken, mogen we vele beelden van de bergrede herhalen.

Pierre was een verstandig man in de ogen van God en van mensen. Met het bouwplan van het evangelie in zijn dienstbaar hart, binnenkamers luisterend naar en biddend tot de grote Architect en met open handen voor de vragen van jongeren en volwassenen, liep hij ogenschijnlijk zorgeloos rond op de werf van Don Bosco in Vlaanderen. Zijn huis leek bestand tegen de stormen van het leven en ongeloof. 'En ons huis?', denken we dan. Het daverde toch wel even op zijn vesten toen we vorige zondag het droeve nieuws hoorde van zijn onverwachte overlijden.

Pierre werd te Antwerpen geboren op 28 september 1939. In St.-Mariaburg stond zijn wieg van het leven en de liefde. Hij groeide er op in een eenvoudig gezin met vijf kinderen. Van thuis uit kreeg hij een goed fundament en stevige bouwstenen mee. Hij was er dankbaar om en hield daarom goede banden met de familie. Een regelmatig woensdagbezoek stond op zijn programma. Op de familiedagen was de familie uit Ekeren steeds van de partij en het was trefend hoe Pierre dan in alle eenvoud omging met de opgroeiende kinderen. Jaren volgde hij zo de studies van neven en nicht.

Na de lagere school trok Pierre naar Don Bosco. Het internaat van St.-Pieters-Woluwe was zijn eerste halte, niet voor lang echter. Na de kerstvakantie verhuisde hij naar St.-Denijs-Westrem. Zijn broers zouden hem volgen. Pierre vertelde nooit veel over zijn binnenkant. Zijn briefjes op het einde van zijn humaniora en noviciaat zijn daarom kostbare getuigen. Zo schreef hij op 1 juni 1957 - we nemen er enkele citaten uit - : *“Nu de meimaand voorbij is, stel ik met een betrouwvol hart deze vraag. (...) Het is het mooiste geschenk dat ik Onze-Lieve-Vrouw kan aanbieden. Ik wil salesiaan worden. Reeds na de lagere school, toen mijn ouders mij vroegen, wat ik wilde worden, antwoordde ik simpelweg: ‘onderwijzer’. Op een toevallige manier, die zich best laat verklaren door de voorzienigheid Gods, ben ik in dit instituut terechtgekomen, waar ik mijn oude jeugddroom altijd bewaard en ontwikkeld heb. Ik wil de jeugd onderwijzen en ontwikkelen en dit in de geest van Don Bosco.(...) Ik wil priester worden om het heil van de zielen. Ik ben nog jong, maar ik heb reeds ingezien dat de wereld een oneindig arbeidsveld is, waar het werk nooit ophoudt, waar het werk zwaar is, maar ook verdienstelijk. Thuis namen we regelmatig de missieblaadjes...”* Een jaar later bij zijn aanvraag voor zijn eerste geloften versterkte hij dat verlangen met deze woorden: *“Dit eerste proefjaar denk ik met vrucht doorgemaakt te hebben, dankzij de voortdurende bijstand van Gods genade. (...) Ik bid dat God mij altijd zijn genaden zou willen schenken, in het bijzonder deze, dat ik een goed priester zou worden tot meerdere eer en glorie van God en tot het heil van de zielen, vooral van de jeugd.”*

De volgende tien jaren mocht Pierre - Piet voor zijn medebroeders - zijn talenten verder uitbouwen. Hij was scherp van geest, werkte nauwkeurig en geordend, en had een technisch-praktische aanleg. Na zes jaar intense studies aan de Katholieke Universiteit te Leuven behaalde hij het di-

ploma Burgerlijk Ingenieur Elektronica. Daarna studeerde hij theologie aan het Centrum voor Kerkelijke Studies en werd op 13 september 1969 in deze kapel tot priester gewijd. Een volledig salesiaans stagejaar was er niet, maar tijdens de vakanties vond men Pierre geregeld als opvoeder bij de jongens van Don Bosco Vremde. Zo bleef zijn hart salesiaans kloppen.

De volgende jaren was hij achtereenvolgens de salesiaan in volle beweging. Hij bouwde mee aan het leven in de salesiaanse huizen achtereenvolgens: in de technische school en het internaat te Woluwe als leraar en opvoeder; in de technis-sche school te Halle als leraar en studieleider, en in de technische school te Helchteren als werkplaatsleider of technisch-adviseur coördinator. Toen hij vorig jaar het ambt in de school als gepensioneerde kon verlaten, mocht het Don Bosco Onderwijscentrum te Heverlee op hem rekenen. Hij volgde de bouwdoossiers en de werfvergaderingen op. Met grote toewijding en met zijn gekende nauwkeurigheid deed hij dat. Zoals een verstandig man zijn huis bouwt op stevige fundamenten, zo kon men op Pierre rekenen. Zijn ja, was een ja. Wat hij beloofde, deed hij. De verantwoordelijkheid die hij opnam, nam hij ten volle. Hij deed dat met zijn eigen humor, met een ondeugende kwinkslag en met vaste rituelen. Ook al hield hij zich soms in vergaderingen rustig op de achtergrond, met onderbouwde argumenten en vergelijkende studies kon hij aankopen en bouwdoossiers opvolgen en wist hij ze door de administratieve molen te loodsen. Hij straalde dan professionaliteit uit.

Hij bleef in dat alles bescheiden en sober. In dezelfde bergrede, juist voor de slotgelijkenis van het huis op de rots, zegt Jezus: “Niet ieder die Heer! Heer! tegen me zegt, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan, maar alleen Hij die

de wil van de Vader doet.” Pierre beriep zich nooit op zijn talenten, zijn toerusting of titel, zijn gemakkelijk praatje of zijn gezag. Hij probeerde op zijn eigen wijze en naar zijn persoonlijkheid alles te toetsen aan de Liefde. Zo voelde hij aan dat een mens maar echt kan groeien wanneer hij zijn eigen talenten inbrengt en laat functioneren in het grote weefwerk van de salesiaanse gemeenschap. Dan mag er al eens een bui vallen, de rotsgrond van het groter geheel stut dan. Tijdens een onlangs gehouden visitatiegesprek drukte Pierre dat kort en krachtig uit als: “Don Bosco is mijn thuis. Don Bosco is mijn leven. Hier voel ik me thuis.” Het waren zijn woorden om te zeggen hoe goed hij zich voelde en hoe graag hij zijn medebroeders zag.

Als technisch adviseur-coördinator had hij een bijzondere band met het gewone onderhoudspersoneel. Op feesten zat hij bij hen aan tafel, bij pensenkermessen of eetfestijnen ondersteunde hij hen. Hij ging hen bezoeken wanneer ze ziek waren of maakte met hen een uitstap. Zo motiveerde hij ze tot goede medewerkers in het grote Don Boscohuis. Hij was zorgzaam voor mensen.

Voor zijn werkmeesters of technisch adviseurs in de school was hij de nummer één. Hij begeleidde hen, kon bijsturen zonder te kwetsen, en gaf hun vaak een veilig gevoel, zodat zij mee konden bouwen.

Pierre was een werker en kon ook genieten. Zijn eigen zwemconditie onderhield hij hardnekkig. Zijn fietstochtjes deden hem deugd. “Trainen, goede tijden maken en grenzen verleggen”, klonk het dan, soms wat overdreven. Liefst ging hij tijdens de vakantie de bergen in. Met rustige tred en een groot uithoudingsvermogen trok hij naar de toppen.

Vanuit zijn roeping was hij religieus en priester-voorganger in de liturgie. De dagelijkse meditatie en eucharistie waren hem eigen. Hij hield niet van zogenaamde nieuwe bevestigingen of moderne lezingen. Het Woord Gods was zijn houvast, want als de Heer het huis niet bouwt, is het zinloos dat bouwlieden werken (Ps. 127). Daarom was hij er trouw. ‘Dat is mijn plicht en normaal,’ zei hij. Nauwgezet nam hij zijn preekbeurten op en men kon dan wel best luisteren. Het waren pareltjes, want in Gods naam had hij iets te zeggen.

Pierre had een eigen aard. Nu eens was hij een innemende en dan weer een uitdagende medebroeder. Op zijn bijzondere wijze heeft hij meegewerkt met zijn levensproject in Don Bosco’s bouwdoos. Hij mag het nu aan de Heer voorleggen die het ongetwijfeld 100% zal subsidiëren en voor altijd in Zijn Hand zal bewaren.

**We zullen je missen, Pierre,
vele dossiers liggen nog open.
Je inzichten en nabijheid waren ons kostbaar.
Zoals jij geloven we vandaag, rotsvast,
dat de bergtocht naar het kruis
in het Licht van de Verrijzenis
ons prachtige vergezichten schenkt.
In die vreugde en dat geloof
zal je voor je familie
en onze salesiaanse provincie
een steun blijven.**

Jos Claes,
provinciaal

Oud-Heverlee, 11 maart 2006.

Geachte familie,
Geachte salesianen en medebroeders,
Beste vrienden van Piet,

Verslagen en vol ongeloof. Zo stonden maandagmorgen de meeste personeelsleden in het leraarslokaal van Don Bosco Helchteren, waar ze op het infobord de mededeling lazen dat Piet Van Meerbeeck overleden was. Met diezelfde verslagenheid zal ieder van jullie dit onverwachte nieuws ontvangen hebben.

Dit overlijden kwam ook zo plots, zo onvoorbereid en ongeloofwaardig. Piet was immers de fietser, de zwemmer, de wandelaar, de bergbeklimmer, kortom de sportman. Zijn gezonde levensstijl was zo voorbeeldig dat dit plotse heengaan nauwelijks te vatten is.

Vorig schooljaar was Piet Van Meerbeeck nog in dienst in Don Bosco Helchteren. In dienst betekende voor hem niet alleen tijdens de schooluren zijn opdracht ter harte nemen, maar ook 's morgens vroeg als eerste de school binnengaan en de deuren en poorten openen en 's avonds als laatste de deuren sluiten. Ook in de weekends, bij een of andere activiteit, kon de school altijd op hem rekenen.

Mijnheer Van Meerbeeck had al 20 jaar dienst als leraar en als werkplaatsleider respectievelijk in de Don Boscoscholen van Woluwe en in Halle toen hij in 1990 naar Helch-

teren kwam. De school was dankbaar deze nieuwe salesi-
aan met zoveel capaciteiten in het directieteam te mogen
verwelkomen. Met welke verwachtingen Piet toen naar
Helchteren kwam, wat er toen in hem omging zal zijn ge-
heim blijven, want hij liep niet met gevoelens te koop.
Maar de manier waarop hij deze opdracht gedurende 15
jaar heeft ingevuld, maakt ons wel duidelijk waarvan en
waarvoor Piet geleefd heeft.

We leerden Piet Van Meerbeeck kennen als een man met
principes, als een veelzijdig technicus, als een man van
Don Bosco. Omwille van zijn opdracht was hij veel bezig
met dossiers, met cijfers en controles, maar nooit verloor
Piet de mensen en de jongeren uit het oog om wie het
eigenlijk ging en altijd koos hij voor de weg van de dia-
loog. Hij had inzicht en doorzicht maar liet zich daar niet
op voorstaan. Integendeel, hij gaf graag kansen en moge-
lijkheden aan anderen.

Voor zichzelf was Piet veeleisend en rechtlijnig en toch
kon hij begrip en waardering opbrengen voor de inbreng en
de inspanningen van anderen. Hij maakte zowel tijd voor
de directeur als voor de poetsvrouw, voor de adviseur en de
leraar, voor de leerling en de opvoeder, voor de onder-
houdsman of voor de toevallige bezoeker.

Piet had zijn eigen persoonlijke stijl, hij drong zich nooit
op, bekeek alles rustig en op afstand, maar met veel in-
teresse. Hij kon ieder waarderen in de eigen capaciteiten.

Hij vond evenwicht tussen werk en ontspanning, tussen
technische taken en menselijk contact. Opdrachten die hij
op zich nam, daar kon je van op aan, die waren af en zelden
of nooit klaagde hij over de vervelende kanten van zijn
opdracht. Zijn zorg voor de infrastructuur, voor de uitrus-

ting en de toekomst van de school was een concrete vertaling van zijn zorg voor het welzijn en de toekomst van de leerlingen en de leraars van de school.

Piet had een enorme technische bagage, maar wie hem beter leerde kennen, ontdekte ook een belezen iemand, een intelligente mens, een man met diepte en geloof, met verwondering en vertrouwen, met aandacht voor gezondheid naar geest en lichaam, een rustig en doordacht iemand maar principieel, correct en onwrikbaar waar het om fundamentele keuzes ging. Wie met Piet mocht samenwerken ontdekte een bekwaam technicus, een loyaal teamgenoot, een werker, een man waar je op kon bouwen, iemand met een hart voor al wie jong is en met een duidelijke kijk op de noden en mogelijkheden van het nijverheidsonderwijs. Vaak kwamen zijn tussenkomsten op het juiste moment, waren ze richtinggevend en toonden ons de weg naar haalbare, menselijke oplossingen.

Piet organiseerde zijn leven ook een beetje op eigengereide wijze, zonder franjes, zonder uiterlijke kenmerken, eenvoudig in stijl, zelfs een beetje mysterieus. Maar zijn doen en laten was steeds in evenwicht en vol harmonie. Evenwichtig in woorden en daden, harmonieus in gevoelens en gedachten. Het zijn kenmerken en eigenschappen die hem geliefd maakten en die iedereen als herinnering aan hem wil bewaren.

Wij hopen, neen we weten, Piet, dat je je goed voelde in Helchteren. Je geluk bestond erin dat je jezelf kon uitleven in dienstbaarheid in de geest van Don Bosco. Wij zijn dankbaar om al wat je in mensen en materiaal geïnvesteerd en gerealiseerd hebt en mogen daar nog dagelijks van genieten

Piet, in naam van alle personeelsleden van de school spreek ik onze waardering en dankbaarheid uit tegenover jou. Wij danken je om je begrip, om je medewerking, om je adviezen en om je jarenlange trouwe inzet voor onze school en de jongeren.

Wij zijn verweesd en ontredderd want dit definitieve afscheid komt te vroeg en te onverwacht. Wij weten dat je tevreden was als alles goed verliep en dat dit voor jou de mooiste beloning was. Wij kunnen alleen maar dank je wel zeggen omdat je daartoe zoveel hebt bijgedragen. En we kennen je antwoord al: dat is toch maar normaal, dat is toch mijn opdracht: zou je gezegd hebben.

Wij hopen dat God en don Bosco je mogen verwelkomen met de woorden uit de blijde boodschap: goede en trouwe knecht, over weinig waart je getrouw, over veel zal ik je aanstellen, ga binnen in de vreugde van je Heer.

Piet, kijk van jouw nieuwe einder met de tederheid jou eigen op ons neer en spreek voor ons ten beste.

Jos Vrancken

Directeur
Don Bosco Technische school
Helchteren

